What Is Love (II)

On August 23, 2017

Învață să îți recunoști individualitatea și să ți-o apreciezi la adevărata ta valoare în felul în care artistul se raportează la acel ideal de frumusețe din sfera muzicii încununat cu succes in the feel of a moment without no end.

Mi se pare puțin deplasată manifestarea acestei voințe personale de a învinge o rezistență incertă, de a intui ce trebuie trecut cu vederea și de a urma alegerea unei forțe de contrast între aparență și esență. Dar trebuie remarcată această tendință de expansiune spre cele încă nevăzute, dar nădăjduite, dacă vrem să înțelegem atât modalitatea de ascultare a „strigătului" creației, ca sublim al unei priveliști de pe vârf de munte, cât și pe artistul maturității depline în arta cântului, aflat într-o perpetuă mișcare de revoltă față de kitsch-ul vulgar.

Ultima dintre coincidențele care mă urmăresc în procesul de extindere a mijloacelor de expresie este apropierea de acea stare a minții în care pot să experimentez creativitatea intensă însoțită de euforie, suspendarea noțiunii timpului și implicarea profundă, până la identificare cu activitatea pe care o fac. Cineva numea acest fenomen "starea de flux".

Credeam că marile talente, dincolo de sublimul unei demonstrații a virtuții de a înțelege și a practica estetica unui anumit stil, estetica unui anumit timp „atunci" și a unui anumit loc într-un spațiu de gândire dedus din perspectiva năzuinței de a onora un destin, își întemeiază arta exclusiv pe ideea de frumos.

Sau, mai bine zis, frumosul constând din armonia suavă între rimă și ritm, o contopire a cuvântului cu nota, constituie conținutul artei acestor artiști niciodată dezlipiți de mirajul iubirii periculoase pentru care ar risca tot: *"I give you my love, but you don't care ! "*

Există oameni și întâmplări pe care involuntar le uiți, tot așa cum artistul își uită ego-ul, narcisismul, și decide să cerceteze ceea ce se află dincolo de fenomenul complexității pe care îl implică abordarea unei diversități de forme de creație. Şi bineînțeles că nimeni niciodată nu a regretat acest lucru firesc, așa cum se regretă multe altele. Dar întotdeauna alchimistul paletei de culori rămâne fidel acelei nuanțe de toleranță, între plăcere și suferință, pe care o cere din partea intuiției. Acea nuanță de violet care se găsește rar în natură: *"I want no other, no other lover".*

Leadership: Atitudinea ta față de ceea ce ai de înfăptuit se remarcă printr-o apropiere de idealul de frumusețe care nu va fi atins niciodată?

Rațiunea de a mă apropia de Marele Creator este similară aspirației abstracte spre frumos, din care se alimentează putința de a domina o lume, sentimentul apartenenței la o formă mai înaltă de loialitate în relația cu Vocea Universală. Ajung până la recrearea întregii spiritualități a omenirii și ridicarea ei pe o treaptă superioară a sublimului. Iată esența artei !

Chiar dacă opera mea nu atinge idealul de frumusețe sperat, ea reușește în schimb ceva mult mai important: să construiască o teorie neconformă cu realitatea. De aceea ea nu trebuie să fie produsă de o aspirație abstractă spre frumos, ci de activitatea conjugată a tuturor forțelor și capacităților omului de a se raporta la ceea ce este superior în profunzimea ființei sale. Ce poate fi superior la mine, altceva decât ideea de infinit? *„What else can I say?"*

Uneori încerc să mă strecor într-un decor privat, poate reușesc să controlez tendința către

unitatea dintre idee și imagine, principiu formal al oricărei tehnici. Ochii mei, la fel că ai bătrânului Rembrandt dintr-un roman al lui John Fowles, privesc etern înainte, dincolo de pânză, de la înălțimea geniului care este conștient de măreția sa, dar rămâne neputincios în fața realității umane.

Pictura, sublima operă de artă, nu pare la locul ei în acel salon al secolului al XVIII-lea, dar proclamă un adevăr pe care o astfel de ambianță are scopul de a-l înăbuși: *"I know we're one / Just me and you".*

Leadershipul reprezintă trecerea artistului de la stadiul de „a percepe" la stadiul de „a înțelege" cea mai înaltă idee a artei ce are ca determinant principal transformarea unui destin într-un dialog al valorilor autentice.

Întotdeauna omul care nu crede în întâmplător, același om care merge neîncetat pe calea artei în ciuda abaterilor de la convențiile ei uzuale, se dovedește însuflețit de gânduri mari și înnoitoare, tot așa cum Pygmalion se simțea însuflețit de o afecțiune crescândă față de sculptura lui. Dar când ajunge la punctul de vârf al potențialului său, în fața ultimei încercări de a da un contur cât mai realist artei sale, el ia aminte la cuvintele lui John Fowles:

"În cele din urmă, ce contează nu este numai priceperea, cunoașterea, inteligența, norocul sau lipsa norocului, ci să știi să alegi și să înveți să simți."

Este exact același lucru pe care artistul îl pregătește prin intermediul artei, încercând să surprindă prin chinurile și durerile facerii cele mai emoționante momente din viața sa, fără să le impună, cu ajutorul mijloacelor de expresie, întrerupte uneori de rostiri clare și apăsate: *"When we are together, I need you forever".*

Leadershipul care corespunde cel mai bine artei are ca scop compunerea și promovarea dialogului dintre *"să știi să alegi"* și *"să înveți să simți".*

Să știi să alegi rima potrivită și să înveți să simți ritmul înainte de a compune o piesă, iată adevărata clasă a unui artist care se raportează la acel ideal de frumusețe din sfera muzicii, încununat ulterior cu succes in the feel of a moment without no end: What Is Love.

* Notă: Haddaway - What is love

Source: https://neculaifantanaru.com/what-is-love-II.html